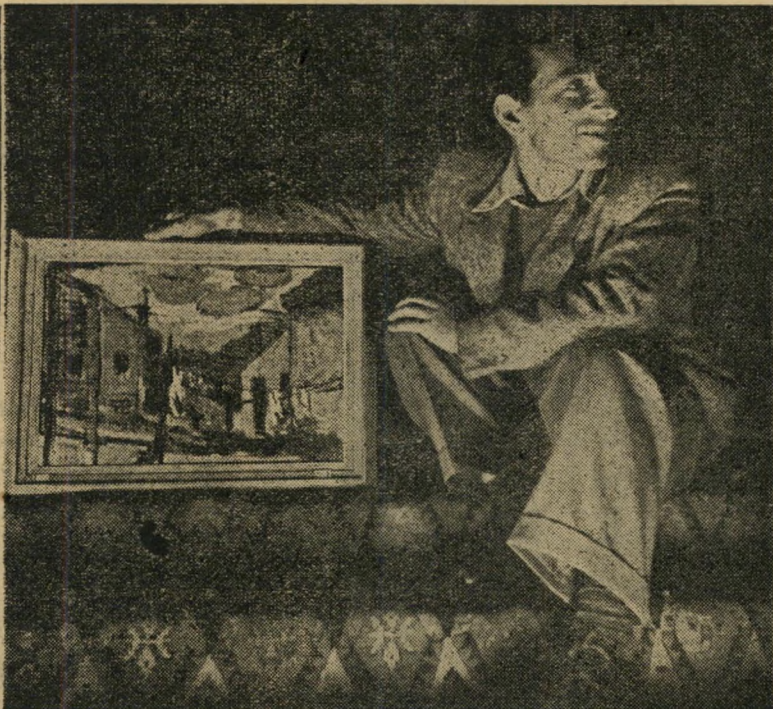

ההיטים ציורי צעירים

במקום הפצירה, שהרגילוהו לאחוז בבית ספר "מקס פיין", מחזיק עתה **צבי תדמור**, בן 28, נשוי ואב לילד, את המכחול, את חומר העבודה ונושאים הוא מחפש בטבע. בהצר ביתו בכפר שמריהו עומד שובך יונים. צבי הוא חובב יונים ובעלי חיים. גם בתמונתו יש לראות את חיבתו לטבע ולצבעים: "יש כאן ציור נוף כפרי, בהרחבה וברוב פרטים כשם שכל אדם יודע להביט וליהנות מן הטבע, מבלי ללמוד ולהתכונן לכך במיוחד, כך חייבת להראות התמונה — פשוטה, רגש, צבעים". מטרתו, כי המביט בתמונותיו יחוש, כי ישראלי ציירה.

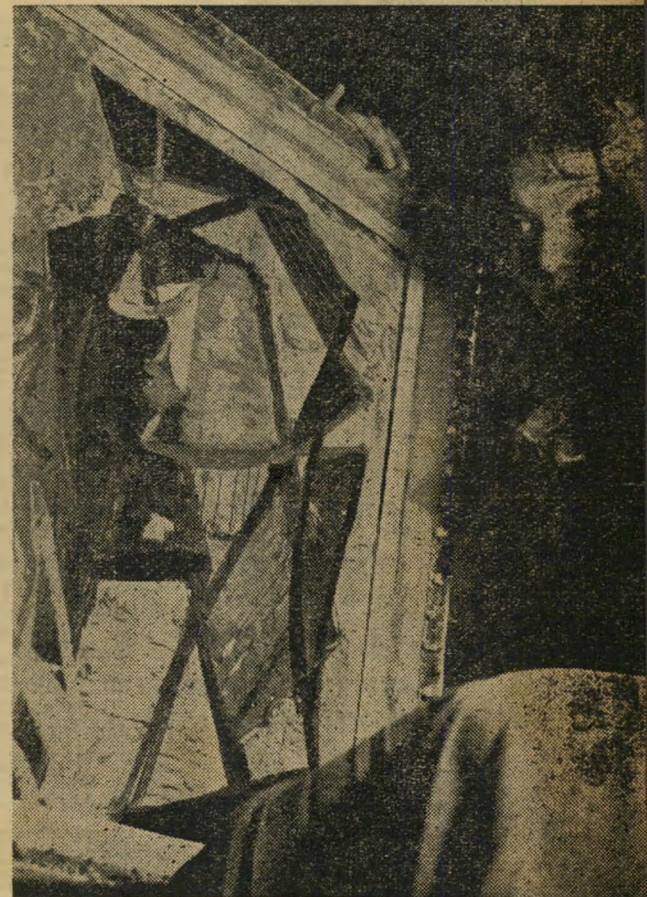

חמש שנים שוטט **ניסן רילוב**, 31, ברחבי אירופה עם הצבא הבריטי. אחר כך שרת בחיל התחבורה בירושלים בזמן המצור. כשהגיעו ימי שלום עבר לגור ביפו עם בתו (4 1/2). "נופה של יפו", אומר ניסן, "אהוב עלי ביותר. בציור בית הקפה אני משתדל למסור את האווירה ותשלובת הצבעים היפואית.

שושנה לוינסון מציגה תמונותיה בפעם ראשונה בתערוכה פומבית. כמו שכתוב בספרים, היא ציירת רגשנית, ספונטנית, ואינה רוצה לספר מאום על עצמה, על ציוריה. "אינני מבינה מדוע צריכים לדעת בת כמה אני איפה למדתי, איפה אני גרה, מה אני אוכלת. צריך להביט בתמונה ודי. שם יש הכל!"

בצבא מודרך רב־טוראי **דן קדר**, 21, את אנשיו ב־טיפול בתותחי שדה. אין הוא אוהב הר־תחים. הוא אוהב הרבה יותר, למשל, ללמוד משחק בבית הספר הדרמטי של התיאטרון הקאמרי. גם התמונה, שבחר להצטלם עמה, עוסקת בנושא לקוח מתוך חיי התיאטרון: "השחקן עם המסכה" נסיון לגשת לציור מבחינת בחירת נושא ספרותי. אמנם הוא מרגיש שעד עתה כאילו כפה על עצמו את הנושאים, ולכן מסרתו היא להגיע לשלמות אור־גנית בין הנושא והבצוע בצבע וצורה. דן הרבה ללמוד: אחרי שגמר את "תיכון חדש", למד אצל אבני, אצל סטימצקי ואצל שטריכמן ובבצלאל. מטרתו: להשיע על הצופים ולחנך אור־תם באמצעות הציור.

אחרי בצבא לציור. "אחד אליהו חפץ ל של ה לו

בעלה של קדר במיוחד בציור את הציור מילא אהבה את מלא במשך הזמן ק למדה נגינה, ו עיראק, היא העמית של

להכיר מיד אצל או על חשבון הת סע, אולי, לחנך יישאר התלמיד מן עומד בהופעות ר עצמם, מבלי מסנן

גם שם היינו 10, גם שם היינו צעירים, גם שם היינו מודרניים. נעים לראות את הגלגל החזור, באותה הסתערות מחודשת של כל מתחיל, הבסות בחידושי וביזמותו. אחרי המלה "נעים" חייבת לבוא גם המלה "אבל". רקע החיים האמנותיים, כיום, בעירנו הוא הרבה יותר מתקדם. ולכן, מדת הדסתכנות ומד־היעוזה האישית של הציירים המשתתפים איננה מספקת. בכמה מן המשת

בתוך הקהל, שבא לשעת הפתיחה, נראתה גם משמרת הציירים הוותיקה. ביניהם היה נחום גוטמן, הצייר וסופר הילדים, שהביע את דעתו: "אני שמח מאד לתערוכה שניה של האמנים הצעירים. עדיין זוכר אני את הרושם הנעים, שהשאירה התערוכה הראשונה האהדה, שאנו רוחשים לתערוכות כאלה, נובעת מתוך הזכרונות שיש לנו מתערוכות ראשונות של קבוצת צעירים, שנקראה פעם "ציירים מודרניים"; אז היו התמונות מוצגות בצריף העץ של "האהל".